

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/113/2020
Identifikačné číslo spisu: 5918201757
Dátum vydania rozhodnutia: 16.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5918201757.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobkyne 1/ D. G., bytom L. XX/X, H. - D., 2/ maloletého Z. G., narodeného XX.XX.XXXX, 3/ maloletej P. G., narodenej XX.XX.XXXX, obidve maloleté deti zastúpené matkou D. G., žalobkyňou v 1/ rade, všetci zastúpení JUDr. Ildikó Osvaldovou, advokátkou so sídlom v Leviciach, Mlynské námestie 2238, proti žalovanému W. H., H.Z.A., so sídlom I. XX/A, Š., IČO: XX XXX XXX, zastúpenému JUDr. Marcelou Kuchárikovou, advokátkou, so sídlom v Šamoríne, Hlavná 25, o vydanie medzitýmneho rozsudku o náhrade škody, vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 2 Cpr/14/2018, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 13. augusta 2019 sp. zn. 5 CoPr/5/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 13. augusta 2019 sp. zn. 5 CoPr/5/2019 potvrdil rozsudok Okresného súdu Ružomberok z 28. januára 2019 č. k. 2Cpr/14/2018-73, a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania. Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcov, ktorí sa domáhali, aby súd vydal medzitýmny rozsudok, ktorým určí, že uplatňovaný nárok žalobcov na náhradu škody voči žalovanému je čo do právneho základu opodstatnený, a zároveň žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Odvolací súd uviedol, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie veci, vecne správne rozhodol a v svojom rozhodnutí výstižne a dostatočne odôvodnil, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia a vysporiadal sa s rozhodujúcimi skutočnosťami. Odvolatelia v podanom odvolaní neuviedli skutočnosti, s ktorými by sa okresný súd nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijať právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu považoval odvolací súd za vecne správne, a v jednotlivostiach naň poukázal.

1.2. Pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd uviedol, že medzitýmnym rozsudkom sa rozhoduje o tom, či je základ nároku daný, dôvodný resp. opodstatnený. Napríklad pri náhrade škody sa

môže rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom o tom, že nárok na náhradu škody je daný. A následne po právoplatnosti tohto rozsudku (ktorým sa však v zásade konanie nekončí) sa konečným rozsudkom rozhodne o výške uplatneného nároku. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len najvyšší súd), v ktorých sa k inštitútu medzitýmneho rozsudku vyjadril, keď uviedol, že medzitýmny rozsudok predstavuje rozsudok o základe uplatneného nároku. Základ uplatneného nároku definuje iba teória a judikatúra. Základom predmetu konania budú všetky okolnosti determinujúce výšku predmetu konania, teda všetky tie skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí výška uplatneného nároku. Za základ prejednávanej veci, o ktorom môže súd rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom, treba spravidla považovať všetky sporné otázky vyplývajúce z uplatňovaného nároku, ktoré musí posúdiť, ak má súd o veci rozhodnúť, s výnimkou výšky nároku. Posúdenie predbežnej otázky nemožno v žiadnom prípade vyjadriť formou výroku, ale sa môže prejaviť len v spôsobe rozhodnutia o návrhu vo veci samej a možno ho uviesť len v odôvodnení rozhodnutia. Medzitýmnym rozsudkom môže byť rozhodnuté len o základe prejednávanej veci, nikdy len o dielčej spornej právnej otázke, týkajúcej sa uplatneného žalobného návrhu (R44/1996). Rozhodnutím o základe prejednávanej veci nie je riešenie predbežnej otázky pre rozhodovanie vo veci samej.

1.3. Odvolací súd sa plne stotožnil s názorom okresného súdu, že žalobcovia v žalobe nešpecifikovali, čoho by sa domáhali, ak by súd vydal medzitýmny rozsudok, ktorý by nadobudol právoplatnosť. V úvode žaloby uviedli, že sa budú domáhať pracovnoprávnej zodpovednosti žalovaného za smrť, na druhej strane sa domáhali vydania medzitýmneho rozsudku, ktorým súd uzná ich nárok na náhradu škody voči žalovanému čo do právneho základu za opodstatnený. Ani odvolaciemu súdu nebolo zrejmé, či sa žalobcovia chceli domáhať voči žalovanému náhrady škody alebo určenia pracovnoprávnej zodpovednosti žalovaného za smrť nebohého N., nakoľko ide o dva rôzne nároky. Ak by sa žalobcovia domáhali vydania rozsudku o pracovnoprávnej zodpovednosti žalovaného za smrť, mali by špecifikovať, v akom rozsahu je tento zodpovedný za smrť svojho zamestnanca a v takom prípade by sa definitívne rozhodlo jediným rozsudkom o tom, že je daná pracovnoprávna zodpovednosť žalovaného za smrť nebohého zamestnanca. Žalobcovia sa však domáhali určenia, že ich nárok na náhradu škody voči žalovanému je čo do právneho základu opodstatnený. Nešpecifikovali pritom, o akú škodu sa jedná. V danom spore nebolo zrejmé, akú výšku škody by požadovali žalobcovia od žalovaného, keď v samotnej žalobe tvrdili, že zo správania sa žalovaného a sociálnej poisťovne by mohlo dôjsť k mimosúdneho odškodneniu, kedy bolo rozhodované o základe nároku na náhradu škody pozostalých. Ďalším nedostatkom podanej žaloby bola aj tá skutočnosť, že žalobkyňa v 1/ rade v žalobe nešpecifikovala, ako by sa mali podieľať jednotliví žalobcovia na uplatnenom nároku na náhradu škody, teda v akom rozsahu.

1.4. K zastúpeniu maloletých detí kolíznym opatrovníkom odvolací súd uviedol, že pokiaľ ako žalobcovia 2/ a 3/ vystupujú maloleté deti po nebohom N. G., zastúpené svojou matkou, ktorá je tak isto stranou sporu, existuje kolízia medzi záujmami matky ako manželky nebohého a zároveň zákonnou zástupkyňou maloletých žalobcov 2/ a 3/ ako detí nebohého N. G.. Z tohto dôvodu mala žalobkyňa požiadať súd o ustanovenie kolízneho opatrovníka pre maloletých žalobcov 2/ a 3/, ktorý by za maloletých žalobcu podpísal a maloleté deti by zastupoval v danom spore. Odvolací súd uviedol, že rodičia nemôžu zastupovať svoje maloleté deti v súdnych konaniach, v ktorých sú účastníkmi rodičia aj deti. Vzhľadom na absenciu špecifikácie nároku a sporných otázok, ktoré mali byť riešené medzitýmnym rozsudkom, aj odvolací súd dospel k záveru, že žalobu žalobcov bolo potrebné zamietnuť.

2. Proti rozsudku krajského súdu podali dovolanie žalobcovia, ktorí žiadali napadnutý rozsudok ako aj rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku odôvodnili s poukazom na § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) a tiež § 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP. Výtýkali rozhodnutiam nižších súdov nedostatok odôvodnenia a formalistický prístup, ktorý považovali za zásah do práva na spravodlivý proces a ľubovôľu, ktorou zasiahli žalobcom do základného práva na legitímne očakávanie spravodlivého procesu. Mali za to, že odvolací súd sa odklonil od použiteľnej judikatúry najvyššieho súdu, na ktorú poukazovali vo svojich podaniach, čím je naplnený dôvod prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Súčasne podľa ich názoru, otázka medzitýmneho rozsudku podľa ustanovenia § 214 CSP nebola ešte riešená, a preto poukázali i na dôvodnosť prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa dovolateľov: „pre vydanie medzitýmneho rozsudku nebola potrebná špecifikácia výšky škody alebo čoho by sa následne domáhali, pretože o ich nárokoch a ich výške nemá súd s poukazom na § 83 - 101

zákona č. 461/2003 Z. z. právomoc rozhodovať (rozhoduje Sociálna poisťovňa), ale o ich základe bola daná právomoc rozhodovať súdom. Formuláciu žalobného petitu si mohol odvolací súd modifikovať podľa svojej mienky, lebo táto vyplývala z obsahu žaloby a ďalších podaní žalobcov. Žalobcom išlo výlučne iba o určenie pracovnoprávnej zodpovednosti žalovaného za násilnú smrť nebohého otca a manžela žalobcov, ktorí takto stratili svojho živiteľa“. Súčasne poukázali na to, že odvolací súd pri rozhodovaní o trovách konania sa nevysporiadal s ich námietkami a rozhodol formálne.

3. K dovolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že dovolanie žalobcov nie je prípustné zo žiadneho dovolateľmi uvedeného dôvodu. Žalobcovia pri uplatnení prípustnosti s poukazom na § 420 písm. f/ CSP namietali právny názor odvolacieho súdu, čo nezakladá porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Pokiaľ poukazovali na dôvody prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP, žalobcovia nešpecifikovali v čom vidia nesprávne právne posúdenie a neformulovali otázku právneho významu, ktorá nebola dovolacím súdom doposiaľ riešená. Žalovaný preto navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd alebo dovolací súd) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

5. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP.

6. Žalobcovia v prvom rade vyvodzovali prípustnosť nimi podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Za porušenie práva na spravodlivý proces považovali žalobcovia nedostatok odôvodnenia a formálny prístup k posúdeniu ich nároku, z obsahu je však zrejmé, že sa nestotožňujú so zamietnutím žaloby pre právny záver súdov.

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Vzhľadom na uvedené, je zrejmé, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali svojho nároku a súdy o nej konali, rozhodli a svoj právny záver riadne odôvodnili. Dovolací súd dodáva, že v úvode konania bola žalobkyňa 1/ zo strany súdu vyzvaná na späťvzatie žaloby, ako o tom svedčí úradný záznam na č. l. 38 spisu a tento postup súdu bol súladný s obsahom ustanovenia § 138 CSP, keď najskôr uviedla, že vezme žalobu späť a obráti sa na Centrum právnej pomoci, neskôr po opakovanom kontaktovaní, uviedla, že po

porade s právnym zástupcom zotrúva na pôvodnom znení žaloby.

10. Pokiaľ dovolatelia považovali rozhodnutie o trovách konania za neodôvodnené, a za „výsmech spravodlivosti“, dovolací súd poukazuje na bod 15 rozsudku súdu prvej inštancie, kde súd presvedčivo odôvodnil svoj záver o nároku na trovy konania, pričom skúmal sám i možnosť aplikácie § 257 CSP, a z dôvodu, že bola žalobkyňa dvakrát upozornená na nedôvodnosť žaloby, nevidel dôvod hodný osobitného zreteľa na nepriznanie nároku na náhradu trov konania úspešnej protistrane v zmysle § 255 ods. 1 CSP. S týmto záverom sa stotožnil i odvolací súd, keď v celosti potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a sám rozhodol o trovách odvolacieho konania v týchto intenciách.

11. Takýmto postupom lege artis nemohlo prísť k zásahu súdu do práva na spravodlivý proces a dovolací súd neidentifikoval v konaní taký nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

12. Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcov, ktorého prípustnosť odôvodňovali s poukazom na § 420 písm. f/ CSP nie je prípustné.

13. Žalobcovia ďalej mali za to, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP. K tomu dovolací súd uvádza vo všeobecnosti nasledovné.

14. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod (1 Cdo 17/2019, 2 Cdo 225/2018, 3 Cdo 142/2018, 4 Cdo 10/2018, 5 Cdo 9/2019, 7 Cdo 1/2018, 8 Cdo 94/2018, 9 Cdo 31/ 2020). V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14.1. Dovolateľa, ktorý vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 CSP, zaťažuje procesná povinnosť jednoznačným a určitým spôsobom zadefinovať tzv. dovolaciu otázku, ktorú odvolací súd riešil nesprávne a zároveň uviesť, ktorý z predpokladov uvedených v tomto ustanovení zakladá prípustnosť ním podaného dovolania. Tejto požiadavke zodpovedá i povinnosť vyjadrená v § 429 CSP v spojení s čl. 11 ods. 2 Základných princípov CSP. Splnením týchto procesných povinností vytvára pre dovolací súd podklad, ktorý je nevyhnutne potrebný pre posúdenie prípustnosti dovolania a prípadne (pokiaľ dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je prípustné) tiež pre zameranie meritórneho odvolacieho prieskumu.

14.2. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Je potrebné však zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne iba tá právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP.

15. V danom prípade sa dovolatelia v dovolaní nestotožnili s právnymi závermi súdov, a ako uviedli, mali za to, že sa odvolací súd odklonil od rozhodnutí najvyššieho súdu, dovolací súd však dospel k záveru, že otázku právneho významu dovolateľa nedefinovali tak, aby bolo zrejmé, v čom a ako sa odklonil odvolací súd, ktorý mimo iného odôvodnil pojem mezidový rozsudku, ktorého vydania sa žalobcovia domáhali, aj s citáciou rozhodnutí najvyššieho súdu správne vo vzťahu k žalobe.

16. Pokiaľ dovolatelia uviedli, že „otázka mezidového rozsudku podľa nového § 214 CSP nebola ešte riešená dovolacím súdom, z čoho vyvodzovali prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, dovolací súd už v mnohých svojich rozhodnutiach publikoval, že uplatnenie dôvodov prípustnosti o tej istej otázke s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a súčasne § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v sebe zahŕňa protirečivosť a nedostatok základného logického uvažovania. Nad rámec však dovolací súd uvádza, že ani z obsahu dovolania žalobcov k tomuto dôvodu prípustnosti dovolania, nebolo zrejmé, čoho sa dovolatelia domáhajú (ostatne ako v celom konaní). Názor dovolateľov, že mali súdy sami naformulovať petit žaloby a rozhodnúť, je v príkrom rozpore so zásadami civilného sporového procesu, a dovolací súd opätovne pripomína, že súd prvej inštancie postupom podľa § 138 CSP na zjavnú nesprávnosť žaloby žalobkyňu 1/ upozornil.

17. Dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, v ktorom absentuje odôvodnenie tak namietaného odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), tak uvedenie otázky právneho významu, ktorá nebola dosiaľ v rozhodnutiach dovolacieho súdu riešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), obsahovo a významovo nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP. Z uvedeného je zrejmé, že nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, nakoľko obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nemalo zákonom vyžadované náležitosti, ale možno ho vnímať len ako nespokojnosť s právnym názorom nižších súdov, pričom dovolateľmi tvrdené dôvody prípustnosti dovolania nie sú zákonom vyžadovaným spôsobom v dovolaní odôvodnené. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen všeobecne koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

18. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že argumentácia dovolateľov, týkajúca sa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP, je nedostatočná a nie je v podanom dovolaní vymedzená spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP. Uzavrel preto, že na podklade dovolania žalobcov nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

19. Najvyšší súd na základe uvedeného, dovolanie žalobcov, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c/ CSP), a ktorého dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP (§ 447 písm. f/ CSP), odmietol.

20. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.